

Povratak u ovčinjač

"Dobra prijateljica jednom mi je ispričala priču o pastirima: oni lome noge ovčama koje ponekad odlutaju od stada." Priča o obraćenju s Filipina.

7.03.2018.

Dobra prijateljica jednom mi je ispričala priču o pastirima: oni lome noge ovčama koje ponekad odlutaju od stada. Pomislila sam: "Kako okrutno! Jadno janje." Nastavila je kazivajući kako bi pastir nosio tu ovčicu slomljenih nogu na ramenima dok ne bi stigli na odredište. Kroz to

bolno iskustvo ovca bi naučila
ostajati u stadu. Iako je bez sumnje
osjećala veliku bol, ta je ovca sigurno
osjećala i veliki mir znajući da ide
kući nošena na ramenima svog
voljenog pastira.

Moja je priča slična onoj izgubljene
ovce čije su noge trebale biti
slomljene kako bi naučila ne odvajati
se od stada.

Moja je majka protestantica od
rođenja, dok je moj otac tradicionalni
katolik. Odrastajući u urbanom
središtu Manile, nisam bila
pretjerano duhovna i samo sam
pravila društvo majci i tetki kad bi
išle na razna vjerska okupljanja. Išla
sam u kršćansku osnovnu školu gdje
smo napamet učili retke iz Biblije. Ali
sve te godine ponavljanja biblijskih
redaka nisu imale veći utjecaj na
mene.

Moj je otac radio van Filipina i
dolazio je kući jednom godišnje na

nekoliko dana. Kad je bio kod kuće, stalno sam htjela biti s njim, a majku sam uvijek pitala kada dolazi na godišnji odmor. Gledajući unatag, shvaćam važnost prisutnosti oba roditelja u razvojnim godinama djeteta. Moja čežnja za stabilnom očevom figurom postala je praznina koju sam pokušavala popuniti provodeći više vremena vani s prijateljima.

U srednjoj školi našla sam utjehu u vezama s dečkima. Dok sam isprva mislila da ću pronaći sreću, duboko u sebi znala sam da to nije ono za čim sam uistinu čeznula. Bila sam izgubljena, zbunjena, depresivna i ljuta jer se nisam mogla nositi s problemima u vezama i obitelji. Proglasila sam se agnostikom i nije me bilo briga za Boga. Zaboravila sam da imam dušu.

U retrospekciji, zaista je bio blagoslov što sam dobila stipendiju za

sveučilište koje je moja majka za mene htjela od mog djetinjstva. Preko predmeta iz filozofije, teologije i povijesti koje sam tamo pohađala otvorile su mi se oči za katoličku vjeru.

Na drugoj godini studija upisala sam kolegij iz sakramentologije koji je predavao svećenik Djela. Nikada nisam previše ozbiljno doživljala ijedan kolegij koji sam slušala. Ipak, bilo je nešto drugačije u vezi tog svećenika i njegovog jednostavnog iznošenja golih istina katoličke vjere što mi je pobudilo zanimanje. Nijednom nisam propustila predavanje, s peticom sam položila sve bliceve i ispite i usredotočila svoje snage da pokušam razumjeti misterij katoličanstva.

Polovicom semestra pitao je slušatelje kolegija je li itko zainteresiran za duhovno vodstvo. Iskreno, nisam znala što to znači, ali

osjećala sam da moj život treba jasan smjer, zato sam odlučila pokušati. Rekla sam mu da mi sve vezano za Katoličku crkvu jednostavno ima puno smisla.

Saznavši za moj veliki interes za Katoličku crkvu, savjetovao mi je da pročitam knjigu *Rime, slatki dome* pisca Scotta Hahna. Završila sam knjigu u tjedan dana zabilježivši što sam više toga mogla. Povratak "kući" (tj. katoličkoj vjeri) Scotta i Kimberly Hahn toliko me nadahnuo da sam došla do tog svećenika i izrazila mu svoje uvjerenje da napokon postanem katolkinja. Upućena sam što konkretno trebam učiniti: trebalo je otići do obližnje župe i ispovjediti svoju vjeru. Ipak, mjesecima je ta intenzivna čežnja koju sam osjećala ostajala nerealizirana.

A tada sam skrenula sa svojih dobrih namjera... Vratila sam se starom načinu života. Osjećala sam da u

meni živi jedan drugi duh - duh koji se ne kaje i ne žali zbog učinjenih prijestupa. Često bih gledala svoj odraz u zrcalu, a on je nalikovao sve manje i manje na mene.

Počela sam se viđati s jednim mladićem i zbog donekle sličnih osobnosti izgledalo je da se slažemo. Ali nakon kratkog vremena našli smo se u stalnom ciklusu svađa, mirenja i iscrpljivanja jedno drugoga. Bilo je to jedne večeri svađe kad sam osjetila snažan poticaj da svu tu borbu predam višoj sili. Odlučila sam početi iznova i živjeti umjerenim životom. U času sam prestala sa svom svojom svjetovnosti.

Završila sam fakultet i počela raditi za mamu svoje prijateljice. Jedno popodne rekla mi je da me mentorica njezine kćeri želi vidjeti. Sastala sam se s njom i odmah mi je rekla da je čula za moja razmišljanja o obraćenju na katoličanstvo. Tok

svakakvih misli prostrujio mi je kroz glavu. Ipak, uspjela sam se oduprijeti svoj negativnosti i izreći da želim postati katolkinja. Ispričala sam joj svoju životnu priču i tada shvatila da sam tako dugo odgađala i odbijala ono što je zbilja dobro u životu.

Počela sam pohađati aktivnosti u centru Djela sa svojom prijateljicom. Naša mentorica s fakulteta potaknula me da ponovno upoznam vjeru koju sam napustila prije dvije godine. Silnim impulsom Milosti i molitava ispovjedila sam vjeru, primila Pričest i Potvrdu u manje od mjesec dana. Svaki dan zahvaljujem Bogu na predanim ljudima koji napuštaju svoju udobnost kako bi pomogli onima koji su odlutali od pravog puta. Pripisujem svoje obraćenje svetom Josemariji Escrivi, koji je, sigurna sam, posredovao za me bujicu milosti. Kao što je taj veliki svetac napisao u svojoj knjižici Brazda, moji su se horizonti proširili

i i svaki je dan postao smisleniji i
ispunjeniji svjetlom, i to usred borbe.

Najveći dar što nekom možemo
pokloniti jest dovesti ga bliže k Bogu.
Sad kad sam natrag u stadu, nadam
se pomoći Dobrom Pastiru u brizi
oko Njegovih izgubljenih ovaca i
vraćanju istih u stado, i to
posredovanjem naše Gospe,
najsigurnijeg i najbržeg puta do
Pastira.

"Obraćenje je stvar trenutka.
Posvećenje je posao za cijeli život."
(sveti Josemaria Escriva, svetac
zaštitnik svakodnevnog života)

Maria Augustin